

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 606/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 10 maja 2021 roku sygn. II K 54/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>podniesiony przez obrońcę oskarżonego K. P.:</p> <p>1. zarzut naruszenia przepisów postępowania, mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 7 k.p.k., art. 366 & 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającego na:</p> <p>a. całkowicie bezpodstawnym, a przynajmniej przedwczesnym przyjęciu w oparciu o zeznania K. W., będącego kierowcą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

samochodu marki P.
(...), że w pojeździe
tym:

- działał
automatyczny
system włączania
światel z chwilą
uruchomienia
silnika,

- istniała opcja
sygnalizacji awarii
któregokolwiek
elementu
oświetlenia na jego
pulpicie,

podczas gdy
konsekwentne
relacje K. P. i K. S.
o braku oświetlenia
przedniego P. (...)
bezpośrednio przed
zdarzeniem oraz nie
posiadanie wiedzy
przez biegłego S.
K. i właściciela
pojazdu L. T.
(zatrudniającego
kierowcę pojazdu K.
W.) co do istnienia
w tym pojeździe
automatycznego
systemu zapalania
światel z chwilą
uruchomienia
silnika

wymagały
weryfikacji przez sad
rejonowy podanej
przez K. W. wersji
poprzez zwrócenie
się do producenta
pojazdu lub do
jednego z
autoryzowanych
dealerów tej marki
pojazdów na terenie
kraju o udzielenie w

omawianym
zakresie stosownych
informacji ,

b. wewnętrznej
sprzeczności
stanowiska
zaprezentowanego w
uzasadnieniu
wyroku przez sądu
rejonowy poprzez
przyjęcie w części
dotyczącej ustaleń
faktycznych, że do
zatrzymania P. (...)
przez kierowcę
pojazdu marki R.
(...) K. P. doszło
z niewyjaśnionych
przyczyn, podczas
gdy w części
przeznaczonej na
omówienie
powodów wydania
takiej treści
orzeczenia
wskazano, że motyw
działania K. P.
był błahy oraz
niewyjaśnieniu
powodów
umieszczenia w
pisemnych
motywach
orzeczenia dwóch
wykluczających się
konstatacji,

c. przedstawieniu
w uzasadnieniu
wyroku zupełnie
chybionej tezy,
niezgodnej z
rzeczywistą treścią
opinii S. K., jakoby
ten wypowiedział
się, że w
samochodzie P. (...)
przednie światła

musiały być
włączone,

d. przyznaniu
zeznaniom K. W.
(kierowcy P.
(...)) przymiotu
spójności,
logiczności i
konsekwencji, w
sytuacji gdy lektura
jego wypowiedzi
z postępowania
przygotowawczego
pozostaje w opozycji
do zeznań złożonych
na rozprawie w dniu
26 kwietnia 2021
roku, w których
nie tylko rozszerzył
zakres wybiórczych
informacji
dotyczących
zdarzenia ale
wspomnił o danych
mogących do niego
dotrzeć za
pośrednictwem
mediów i znajomej
osoby odwiedzającej
go w szpitalu,

e. bezpodstawnym,
dowolnym, rażąco
sprzecznym z
podstawowymi
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego
podważeniu
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego K. P. i
zeznań świadka K. S.
- korespondujących
ze sobą w kwestii:
zauważenia P. (...)
jadącego bez
zapalonych
przednich świateł,

kilkukrotnych prób zwracania kierowcy tego ostatniego pojazdu na tą okoliczność uwagi przez pasażerów R. (...) zarówno głosem i gestem, braku reakcji K. W. na te gesty oraz poproszenie K. P. przez K. S. i R. M. o zatrzymanie P. (...) poprzez zjechanie na jego pas ruchu i stopniowe wytrącenie prędkości, w sytuacji gdy żaden dowód nie podważył wypowiedzi tychże osób,

f. zaniechaniu wykazania istnienia związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zatrzymaniem przez K. P. pojazdu R. (...) na drodze (...) a śmiercią R. M., w sytuacji braku jakiegokolwiek wpływu oskarżonego na zachowanie R. M. po opuszczeniu przez niego pojazdu którym jechali, na kierunek przemieszczania się R. M. do P. (...) i zajęcia określonego miejsca na drodze po dotarciu do tego samochodu, na zaniechanie podjęcia przez R. M. czynności, tak jak

to uczynił K. S., równoczesnej obserwacji przez niego tego co dzieje się na tej części jezdni, co mogłoby zagrażać jego bezpieczeństwu, zdrowiu lub życiu,

2. co w konsekwencji owych rażących uchybień proceduralnych doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przypisania oskarżonemu K. P. winy za spowodowanie wypadku w zakresie określonym w wyroku, podczas gdy wszechstronna, pogłębiona analiza materiału dowodowego, nawet w postaci do tej pory zgromadzonego materiału, dokonana stosownie do wskazań zawartych w art. 7 k.p.k., nie upoważnia do takiej konstatacji:

3. zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat z uwagi na jego orzeczenie

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W przedmiotowej sprawie skarga publiczna swym zakresem podmiotowym objęła kierowcę samochodu ciężarowego marki R. (...) o nr rejestracyjnym (...) - K. P. i kierowcę zespołu pojazdów ciężarowych w postaci samochodu ciężarowego marki V. o nr rejestracyjnym (...) wraz z przyczepą marki V. & B. (...) 18 o nr rejestracyjnym (...) - R. D., zaś postępowanie prowadzone odrębnie przeciwko trzeciemu kierowcy samochodu ciężarowego marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) - K. W. uczestniczącemu w przedmiotowym zdarzeniu drogowym zaistniałym w dniu 21 listopada 2018 roku około godz. 16.28, na 124,4 km drogi ekspresowej (...), na wysokości miejscowości T., gminy S., powiatu (...), województwa (...), w sprawie PR 2 Ds 428.2019</p>		

Prokuratura
Rejonowa w
Wieluniu
postanowieniem z
dnia 21 listopada
2019 roku umorzyła
- z powodu braku
wystarczających
dowodów
wskazujących na
przyczynienie się
tego ostatniego do
powstania wypadku,
a przede wszystkim
do spowodowania
skutku w postaci
śmierci pieszego R.
M..

Sąd rejonowy w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku odnotował
powyższy fakt, jak i
utrzymanie w mocy
tegoż orzeczenia
przez Sąd Rejonowy
w Wieluniu
postanowieniem z
dnia 22 czerwca
2020 roku sygn. akt
II Kp32/20.

Organ postępowania
przygotowawczego
w oparciu o
zgromadzony
materiał dowodowy,
a w szczególności
opinię biegłego z
zakresu badania
przyczyn i
rekonstrukcji
wypadków
drogowych, ustalił że
K. W. nieumyślnie
naruszył zasady
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym,

gdyż zatrzymał kierowany przez siebie pojazd na prawym pasie ruchu drogi ekspresowej, a więc w miejscu gdzie było to zabronione. Organ ten zauważył jednocześnie, że owo zatrzymanie było wymuszone świadomym działaniem kierowcy samochodu ciężarowego marki R. (...) K. P., który doprowadził do zatrzymania ruchu na prawym pasie drogi ekspresowej (...), w warunkach ograniczonej widoczności spowodowanej ciemnością, a więc wywołał stan zagrożenia w ruchu drogowym. Natomiast brak było obiektywnych dowodów pozwalających na ustalenie czy K. W. zmuszony został do gwałtownego hamowania czy też mógł ten manewr wykonać w sposób łagodny i spokojny przed znajdującą się na jego torze jazdy wskazaną przeszkodą oraz czy na jego racjonalne zachowanie negatywny wpływ wywarła dynamika i krótkotrwałość niecodziennej sytuacji, również w

kontekście zblizających się w jego kierunku dwóch mlodych mezczyzn, na ktorych mogla skupic sie jego uwaga, a w konsekwencji czy mial mozliwosc podjecia skutecznego zjechania i zatrzymania sie na pasie awaryjnym z prawej strony lub ominięcia zatrzymanego przed nim pojazdu.

Podkreślono także, że samochód tego ostatniego, podobnie jak i on sam, przyjął największą siłę związaną z najechaniem następnie na niego przez kierowcę zespołu pojazdów ciężarowych R. D. i doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 & 1 ust. 2 k.k.

W ocenie prowadzącego przedmiotowe śledztwo, w świetle powyższych wywodów, zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, nie pozwalające na ocenę czy pomiędzy bezprawnym zachowaniem

drogowym K. W. a skutkiem w postaci śmiertelnego potrącenia R. M., stojącego po lewej stronie jego pojazdu marki P. (...), do którego to potrącenia doszło dopiero po najechaniu tego ostatniego pojazdu przez samochód ciężarowy marki V. z przyczepą kierowany przez R. D., zachodzi związek przyczynowo - skutkowy.

Wątpliwości te, stosownie do regulacji przepisu art. 5 & 2 k.p.k. zostały rozstrzygnięte na korzyść K. W. i nie pozwoliły na pociągnięcie jego osoby do odpowiedzialności karnej za występki z art. 177 & 2 k.k. Rozważana prawomocna decyzja merytoryczna jako samodzielna i suwerenna, korzysta z autonomii jurysdykcyjnej stosownie do art 8 k.p.k.. Jest niepodważalna i jako taka nie podlegała ocenie zarówno sądu pierwszej instancji, jak i drugiej instancji w przedmiotowym postępowaniu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie trafnie zauważył, iż ten ostatni zatrzymując samochód na drodze ekspresowej, powinien był natychmiast włączyć światła awaryjne. W tym zakresie jednak, konsekwentnie do wywodów postanowienia o umorzeniu śledztwa, także należy powziąć wątpliwość czy nagła potrzeba skupienia się na wyhamowaniu pojazdu przed przeszkodą i absorbowanie jego uwagi przez podążających w jego stronę pieszych, nie wyłączyły jego racjonalnego myślenia, a dynamiczna i krótkotrwała sytuacja nie wystarczyła na wykonanie wszystkich niezbędnych czynności wymaganych w zaistniałej sytuacji drogowej.

Zasadnie podkreśla się w doktrynie, że zakres zasad bezpieczeństwa w ruchu, których naruszenie jest niezbędne dla przestępstw drogowych, nie jest

nieograniczony, a jest wyznaczony wymaganiami istnienia związku przyczynowego, który musi zachodzić między naruszeniem określonej zasady a skutkiem w postaci śmierci lub obrażeń ciała (J. K., Przepisy... str. 196).

Sąd rejonowy w niniejszej sprawie, wbrew stanowisku skarżącego, dokonał wnikliwej oceny wiarygodności zeznań K. W., zeznań K. S. i wyjaśnień oskarżonego K. P. oraz uczynił to zgodnie z ustanowionym w art. 7 k.p.k. obowiązkiem uwzględniania zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Trafnie uznał, że z powodu odniesionych poważnych obrażeń naruszających prawidłowe funkcjonowanie organizmu, pierwszy z wymienionych nie pamiętał dokładnie przebiegu zdarzenia. Obdarzenie przymiotem prawdziwości jego twierdzeń z rozprawy głównej o wymuszeniu na nim natychmiastowego

zatrzymania na drodze ekspresowej przez kierowcę pojazdu marki R. (...) (nawet jeśli pochodzą one z przekazów medialnych lub od osób trzecich) znajduje potwierdzenie w relacjach K. S. i K. P., natomiast jego wersja jakoby nic nie wskazywało, że w kierowanym przez niego aucie służbowym marki P. (...) nie świeciły światła przednie, jakkolwiek diametralnie odmienna od prezentowanej przez pozostałych dwóch wymienionych, znalazła potwierdzenie w uzupełniającej ustnej opinii biegłego sadowego z zakresu ekspertyzy i rekonstrukcji wypadku drogowego oraz techniki samochodowej S. K. (2). Co istotne w tej kwestii nie zaistniała wewnętrzna sprzeczność tej opinii specjalistycznej. Na karcie 274 opinii pisemnej opiniujący zaprezentował stanowisko, że oceny tego czy P. (...) jechał bezpośrednio przed wypadkiem

bez włączonych
światel przednich
a jego zatrzymanie
nastąpiło w wyniku
działań podjętych z
potrzeby
uzmysłowienia mu
tej okoliczności
przez kierującego R.
(...), nie można
dokonać inaczej
niż poprzez danie
lub odmówienie
wiary złożonym
zeznaniom. Sąd
rejonowy słusznie
wywiódł, iż biegły
nie zabezpieczył
żarówek z przednich
lamp samochodu P.
(...) , gdyż z powodu
ich uszkodzenia
wraz z przednią
częścią pojazdu, nie
nadawały się one do
badań. Dlatego też
w opinii pisemnej
wypowiedział się
wyłącznie odnośnie
żarówek lamp
tylnych, podnosząc
że przeprowadzone
szczegółowe badania
tychże
(mikroskopowe i
elektrostatyczne)
wykazały, iż podczas
zadziałania na te
żarówki sił
bezwładności, jakie
wystąpiły w trakcie
zaistniałego
wypadku drogowego
- zderzenia się
pojazdów, w aucie
tym świeciły się tylne
światła pozycyjne
oraz światła STOP.
Na forum sądu
pierwszej instancji

opiniujący wywiódł natomiast w drodze logicznego rozumowania, że wobec niebudzącej wątpliwości sprawności świateł tylnych, nie ma możliwości aby przednie światła nie świeciły. Ich ewentualna niesprawność mogła jedynie być wynikiem spalenia się obu przednich żarówek (opinia ustna karta 662 odwrót).

W ocenie sądu odwoławczego tą ostatnią ewentualność należy wykluczyć z uwagi na fakt zaistnienia przedmiotowego zdarzenia drogowego w porze zorzy wieczornej, przy całkowitym zachmurzeniu, w miejscu pozbawionym sztucznego oświetlenia (protokół oględzin miejsca wypadku drogowego karta 18 - 21), co powodowało że kierujący samochodem P. (...) K. W. po zachodzie słońca (mającym miejsce na terenie powiatu (...) o godz. 15. 52 w dniu 21 listopada 2018 roku) musiałby

sam zauważyć, że przed jego pojazdem na jezdni nie ma poblasku światła z przednich reflektorów, a skoro takiego spostrzeżenia nie poczynił to zasady poprawnego rozumowania prowadzą do przekonania, że żarówki lamp przednich nie były spalone.

Nie ma istotnego znaczenia, wbrew poglądom apelanta, czy w pojeździe tym działał automatyczny system włączania świateł z chwilą uruchomienia silnika i czy działała w nim sygnalizacja awarii któregośkolwiek elementu oświetlenia w systemie kontrolnym pulpitu. Oczywistym jest, że skoro świeciły światła tylne drogowe P. (...) to zostały one włączone przez kierującego albo automatycznie z chwilą uruchomienia silnika albo ręcznie tj. oddzielnie oprócz włączenia silnika. Niezależnie od powyższych możliwości światła przednie i tylne zawsze włącza się

razem jednym ustawieniem a nie oddzielnie przednie i oddzielnie tylne. Zatem mechanizm działania świateł rozważanego pojazdu został uruchomiony niezależnie od tego czy nastąpiło to ręcznie czy automatycznie. Nie było więc potrzeby a tym bardziej konieczności, jak chciałby skarżący, weryfikowania wersji K. W. poprzez zwracanie się do producenta lub jednego z dealerów tej marki pojazdów, o udzielenie w omawianym zakresie stosownych informacji, tym bardziej że skarżącego nie satysfakcjonowałyby nawet takowe potwierdzające wersję ww. o automatycznym systemie włączania świateł wraz z uruchomieniem sinika, gdyż według niego taka informacja w dalszym ciągu nie przesądzałaby o tym, że w P. (...) paliły się przednie światła przed wypadkiem, a to z uwagi na forsowanie tezy o zatrzymaniu tego ostatniego w celu zwrócenia uwagi

jego kierowcy na
brak przedniego
oświetlenia.

Niemożność
zbadania żarówek
lamp przednich nie
może z kolei sama
przez się prowadzić
do wniosku że
te nie świeciły, a
także uwiarygadniać
wersji K. P. i K.
S. o uprawnionym
działaniu w stanie
wyższej
konieczności -
powstrzymania
kierowcy P. (...)
przed dalszą jazdą
bez świateł,
stwarzającą
niebezpieczeństwo
dla życia i zdrowia
innych uczestników
ruchu drogowego.

Skoro chybiony
jest zarzut apelanta
dokonania przez
sąd merytoryczny
wadliwej oceny
wskazanych powyżej
dowodów
osobowych
prezentujących dwie
przeciwstawne
wersje dotyczące
kwestii działania
świateł przednich P.
(...), to prawidłowa
jest konstatacja tego
sądu
zaprezentowana w
uzasadnieniu
wyroku, że do jego
zatrzymania przez
kierowcę pojazdu
marki R. (...)
K. P. doszło
z niewyjaśnionych

przyczyn, tylko jemu znanych, a ponieważ przyczyną tą nie było zaniechanie włączenia oświetlenia pojazdu poruszającego się o zmroku trasą szybkiego ruchu, to każdy inny powód, tym bardziej utajniony trafnie został uznany za błahy.

W tym stanie rzeczy jako absurdalny jawi się pogląd obrony o działaniu K. P. w stanie wyższej konieczności, mającym na celu powstrzymanie kierowcy P. (...) przed dalszą jazdą bez świateł, stwarzającą niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. W zaistniałym stanie faktycznym przedmiotowym wypadkiem nie wystąpiło jeszcze jakiegokolwiek bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego, które w sposób realny i rzeczywisty stwarzałoby takowe niebezpieczeństwo. Byłoby ono co najwyżej hipotetyczne, ale w sytuacji gdyby

rozważane światła nie działały, a ta wersja została przecież odrzucona jako niewiarygodna. W istocie to właśnie zachowanie K. P., zatrzymującego świadomie (wbrew posiadanej wiedzy o istnieniu bezwzględnie obowiązującego na autostradzie lub drodze ekspresowej zakazu zatrzymania lub postoju pojazdu w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu i zakazu przemieszczania pieszych) kierowany pojazd w warunkach panującej ciemności na drodze szybkiego ruchu, poprzez zajechanie drogi innemu samochodowi ciężarowemu i hamowanie przed nim, by ten musiał się zatrzymać i uczynienie tego w miejscu dynamicznego, zmasowanego ruchu kołowego, było skrajnie nieodpowiedzialne - stwarzające realne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego i w konsekwencji je powodujące, przy czym nie tylko dla kierowców innych pojazdów

mechanicznych ale również dla pasażerów jego pojazdu wysadzonych w miejscu nie przeznaczonym dla ruchu pieszych.

Sąd rejonowy zasadnie uznał, że K. P. ponosi główną odpowiedzialność za zaistniały wypadek komunikacyjny. To jego nieprawidłowe zachowanie drogowe stworzyło stan zagrożenia wypadkowego i stanowiło bezpośrednią przyczynę zderzenia pojazdów. Gdyby nie nastąpiło zatrzymanie przez niego samochodu na prawym pasie ruchu drogi ekspresowej, to naturalnie nie doszłoby do kolizyjnego najechania na siebie trzech pojazdów, jak również na drogę ekspresową nie wyszliby jego pasażerowie, z których jeden - R. M. uległ potrąceniu przez wprawionego w ruch P. (...), najechanego przez zespół pojazdów ciężarowych kierowany przez R. D.. W tej sytuacji istnienie związku przyczynowo - skutkowego

pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przez K. P. zasad ruchu drogowego a skutkiem wypadku - doznanym w zakresie zdrowia przez K. W. i śmierci R. M., w sposób uprawniony zostało przyjęte przez sąd orzekający.

Oczywistym jest, że już po opuszczeniu pojazdu przez jego pasażerów K. P. nie miał wpływu na ich postępowanie, przede wszystkim na to jaki obiorą kierunek podążania po jezdni do P. (...), jakie zajmą miejsce na drodze po dotarciu do niego, jaki będzie przebieg rozmowy z kierowcą pojazdu, czy podejmą obserwację ruchu innych pojazdów korzystających z drogi. Te samodzielne już decyzje obu mężczyzn nie wyłączają przyczynienia oskarżonego K. P. do wypadku, jak sugeruje skarżący. Nieprawidłowe zachowanie pieszego R. M. polegające na braku prawidłowej obserwacji drogi i przebywania w obrębie jezdni,

stworzyło zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zostało prawidłowo potraktowane przez sąd merytoryczny jako przyczynienie się do spowodowania wypadku - jego potrącenia, ponieważ podczas przebywania w obrębie jezdni, stojąc przy lewym boku zatrzymanego w miejscu zabronionym P. (...), nie zachował należytej ostrożności i nie obserwował zbliżającego się w jego kierunku z prawej strony samochodu ciężarowego marki V. z przyczepą, przez co pozbawił się możliwości uniknięcia zdarzenia.

Polemiczne są także uwagi apelanta odnośnie braku związku przyczynowo - skutkowego między zatrzymaniem na drodze ekspresowej samochodu marki R. (...) K. P. a obrażeniami ciała K. W.. Twierdzenie o nieprawidłowym zatrzymaniu przez tego ostatniego pojazdu na jezdni zamiast na pasie awaryjnym, co

pozwoilioby na unikniecie najechania przez pojazd marki V., jakkolwiek bylyby prawnie pozadane w stwierdzonej sytuacji faktycznej, to jest calkowicie dowolne w kontekscie zgromadzonego materiahu dowodowego, co zostalo rozwazone we wstepnej czesci niniejszego opracowania, przy okazji omawiania przyczyn umorzenia sledztwa przeciwko K. W..

Bezpodstawny jest takze zarzut razacej niewspolmiernosci orzeczonego sredka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdow mechanicznych na okres 2 lat. Umyslne naruszenie podstawowej zasady bezpieczenstwa ruchu drogowego na drodze ekspresowej i tragiczne nastepstwa takiego zachowania w postaci smierci R. M. i ciezkich obrazen ciata K. W., to wystarczajace powody wskazujace na koniecznosc czasowego wyeliminowania oskarzonego K. P. jako kierowcy z

<p>ruchu drogowego, które czynią chybioną argumentację apelanta o utrwalonym szacunku ww. do przepisów ruchu drogowego i jego szlachetnych pobudkach towarzyszących zatrzymaniu się na środku drogi szybkiego ruchu. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń uzasadniona jest ocena, że oskarżony lekceważy zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji. Zadaniem orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie właśnie ochrona bezpieczeństwa ruchu przed nieodpowiedzialnym kierowcą, jakim jest K. P..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. P. od popełnienia zarzucanego mu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>czynu gdyż zachowanie bezpośrednio poprzedzające wypadek stanowi działanie podjęte w ramach art. 26 & 1 k.k., ewentualnie z ostrożności procesowej o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wnioski nie są zasadne z przyczyn omówionych powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>podniesiony przez obrońcę oskarżonego R. D.:</p> <p>1. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż:</p> <p>- naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, mimo że sytuacja drogowa miała charakter całkowicie atypowy i oskarżonemu nie można prawnokarnie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

relewantnie
zarzucić, że
powinien był
zakładać, iż na jego
pasie ruchu, na
drodze ekspresowej
zatrzymają się w
zasadzie bez powodu
dwa samochody, a
dodatkowo wyjdą
pasażerowie,

- empirycznie
weryfikowalnym
następstwem
zdarzenia
drogowego jest
śmierć pieszego,
który w sposób
zupełnie
lekkomyślny i
niemożliwy do
założenia ex ante
znajdował się na
środku drogi
ekspresowej,

2. naruszenie prawa
materialnego
poprzez przyjęcie
koncepcji, iż związek
przyczynowy w
przestępstwie
skutkowym ocenia
się przy
zastosowaniu zasady
sine qua non,
w sytuacji gdy
jednoznacznie
przyjmuje się w
nauce prawa
karnego, że
odpowiedzialność za
przestępstwo
skutkowe może mieć
miejsce tylko i
wyłącznie wtedy,
jeżeli pomiędzy

	zachowaniem a skutkiem występuje empirycznie weryfikowalny (typowy) związek przyczynowy			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Nie da się zaakceptować stanowisko apelanta, że oskarżony R. D. w przebiegu przedmiotowego zdarzenia drogowego w ogóle nie naruszył reguł ruchu drogowego. Nieuprawnione jest twierdzenie o bezrefleksyjnym powtórzeniu przez sąd merytoryczny za biegłym do spraw ruchu drogowego, tezy o niezachowaniu przez ww. należytej ostrożności i nieobserwowaniu przedpola jazdy, jako że sąd ten wyjaśnił w czym i dlaczego dopatrył się naruszenia przez tego oskarżonego nakazu prowadzenia pojazdu rozważnie i ostrożnie, a ocena ta nie opiera się wyłącznie na fakcie, że wypadek nastąpił.</p>				

Wywołanie bezpośredniego stanu zagrożenia wypadkowego nieprawidłowym zachowaniem się kierujących (...), którzy zatrzymali je zamiast na prawym poboczu to na prawym pasie ruchu drogi ekspresowej, w miejscu gdzie było to zabronione oraz znajdowanie się

w tym samym miejscu pieszych R. M. i K. S., których ruch tam był objęty zakazem, nie oznacza samo przez się, że oskarżony R. D. nie miał możliwości czy powinności reagowania na tak zaistniałą sytuację. Zgodnie z zasadą ograniczonego zaufania określającą sposób zachowania jednych z uczestników ruchu zależnie od prawidłowych lub nieprawidłowych zachowań innych uczestników, prowadzący pojazd ma prawo liczyć na respektowanie zasad bezpieczeństwa ruchu i mieć zaufanie do uczestników ruchu oraz innych osób znajdujących się na jezdni dopóty,

dopóki ich zachowanie czy inne okoliczności nie wskazują na niedostosowywanie się do przepisów i zasad ruchu.

Tak więc oskarżony R. D. jadący drogą ekspresową (...) o zmierzchu miał oczywiście prawo do zaufania, że nie będą na niej stały inne pojazdy mechaniczne, jak i piesi. Kiedy jednak z oddali dostrzegł światła stojących pojazdów, owo zaufanie powinno było się skończyć. Zgodnie bowiem z zasadą ograniczonego zaufania pełne zaufanie przestaje działać gdy uczestnik ruchu dostrzeże przed sobą przeszkodę. Zaczyna go wówczas obowiązywać brak zaufania, z którego wynika powinność zachowania zwiększonej ostrożności. Nieprawidłowe zachowanie innej osoby nie daje bowiem użytkownikowi jakichś większych uprawnień, lecz przeciwnie zwiększa spoczywający na nim obowiązek przestrzegania

ostrożności.
Nieprawidłowe zachowanie się innego współuczestnika ruchu nie może mieć większego znaczenia dla odpowiedzialności sprawcy, który zawczasu widział to zachowanie i nie wyciągnął z tego faktu koniecznych wniosków.

Tylko takie nieprawidłowości jednego uczestnika ruchu drogowego zwalniają drugiego od winy za spowodowanie wypadku, które mimo przestrzegania przezeń zasad ruchu stanowią dla niego obiektywne zaskoczenie o tyle, że mimo dołożenia wszelkiej staranności nie mógł ich i nie powinien spostrzec lub przewidzieć.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zaakceptował wnioski opinii biegłego do spraw ruchu drogowego, który w oparciu o ślady materialne zabezpieczone na drodze: tarcia, odłamków szkła, tworzywa

sztucznego, pozycji
powypadkowych
pojazdów,
deformacji
uszkodzeń
pojazdów, jak
również parametrów
rejestracji ruchu
zespołu pojazdów
ciężarowych
składającego się z
samochodu
ciężarowego marki
V. o nr
rejestracyjnym (...) i
przyczepy marki V.
& B. (...) (...) o nr
rejestracyjnym (...)
oraz rekonstrukcji
przebiegu zdarzenia
prawidłowo przyjął,
że jako kierowca
R. D. nie zachował
należytej ostrożności
oraz nie obserwował
dokładnie przedpola
jazdy, w wyniku
czego zbyt późno
zareagował - spóźnił
manewr
hamowania, przez co
nie zdołał zatrzymać
się przed stojącym
na jego pasie
ruchu samochodem
ciężarowym marki P.
(...) i samochodem
ciężarowym marki
R. (...), a w
następstwie
najechnia na
pierwszy z nich
doprowadził
również do
potrącenia stojącego
przy jego lewym
boku pieszego R. M..
Takie nieprawidłowe
zachowanie się R.
D., poprzez brak

zachowania koncentracji i prawidłowej obserwacji przedpola jazdy, jak również zaniechanie redukcji prędkości spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stosownie do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, szczególnie wskazanych w pisemnych motywach skarżonego orzeczenia.

Z zarejestrowanych w dniu zdarzenia przez zabudowany w samochodzie ciężarowym marki V. nr rejestracyjny (...) tachograf, parametrów ruchu wynikało, iż faza intensywności hamowania wraz z osiągnięciem maksymalnego opóźnienia hamowania nastąpiła w przedziale czasowym 16:28:04 - 16:28:06 z prędkości 80 km/h. Opóźnienie wskazujące na pierwszy kontakt zespołu pojazdów z przeszkodą (najechanie na tył samochodu ciężarowego marki

P. (...)), zostało zarejestrowane na spadku prędkości rejestrowanej z 80 do 59 km/h - około 56, 00 m przed końcową pozycją pojazdów a więc kierujący R. D. około 25,00 m przed zderzeniem (najechaniem na tył samochodu ciężarowego marki P. (...)), poruszał się z prędkością około 81 km/h i podjął decyzję o wdrożeniu manewru gwałtownego hamowania. Całkowita droga potrzebna do zatrzymania tego zespołu pojazdów z ww. prędkości wyniosła 78, 70 m.

Zważyć nadto wypada, iż przedmiotowy wypadek miał miejsce o zmroku, a więc w warunkach ograniczonej widoczności. Nie można zgodzić się z apelantem jakoby sam fakt zauważenia przez R. D. świateł przed sobą już oznaczało, że dokładnie obserwował przedpole jazdy i że natychmiast podjął wszystkie konieczne manewry obronne. Jest to twierdzenie gołosłowne,

stanowiące nieudolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu merytorycznego, nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym.

Równie polemiczne są uwagi apelanta dotyczące niemożności dostrzeżenia przez tego oskarżonego świateł awaryjnych pierwszego z pojazdów - marki R. (...), które to światła jak i sam pojazd zasłaniał według niego drugi pojazd - marki P. (...).

Sąd orzekający w ślad za opiniującym trafnie przyjął, że z uwagi na panujący zmrok (szaro, ciemno) oskarżony R. D. musiał widzieć odbłask świateł awaryjnych zapalonych w samochodzie marki R. (...) (nawet jeśli sam pojazd zasłaniał pojazd marki P. (...)) gdyż światła te oświetlają samochód w obrębie całej bryły, a ich odbłask widoczny jest z lewej i z prawej strony pojazdu - na jezdni i w przestrzeni. Miał poza tym lepszy punkt obserwacji jezdni z uwagi na znajdującą się w pojeździe

ciężarowym wyższą perspektywę, a ponadto powinien widzieć włączone światła pozycyjne i światła STOP pojazdu marki P. (...)
(opinia ustna karta 662 odwrót - 663).

Prawidłowa obserwacja przedpola jazdy winna wzmóc ostrożność oskarżonego R. D., jak słusznie skonstatował sąd pierwszej instancji oceniając jego zachowanie w kategoriach przyczynienia się do zderzenia pojazdów i potrącenia pieszego R. M..

Za zaistniały wypadek drogowy odpowiada ten uczestnik ruchu drogowego, naruszenie przez którego określonej zasady lub zasad ruchu do niego doprowadziło. Od strony negatywnej oznacza to, że gdyby respektował te zasady nie doszłoby do wypadku. Zatem działanie sprawcy musi być, jeżeli nie wyłączną, to w każdym razie wystarczającą przyczyną powstania skutku przestępczego

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2008 roku , V KK 280/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 6, poz.4).

W realiach przedmiotowej sprawy oskarżeni K. P. i R. D. naruszyli zasady bezpieczeństwa w ruchu - pierwszy umyślnie a drugi nieumyślnie (co nie rzutowało na stronę podmiotową zarzucanych im występków ale wpłynęło na zawartość ich bezprawia, a w konsekwencji na zróżnicowanie reakcji karnej), pomiędzy zachowaniem każdego z nich a zaistniałym wypadkiem zaistniało powiązanie przyczynowe. Spowodowane przez nich skutki w zakresie zdrowia K. W. i śmierć R. M. są wynikiem sprowadzenia przez nich niedozwolonego niebezpieczeństwa (ryzyka) ich powstania albo istotnego zwiększenia ryzyka już istniejącego. Zrealizowanie się tego właśnie

<p>niebezpieczeństwa (ryzyka) w postaci powstałych skutków wypełnia znamiona typu czynu określonego w art. 177 & 2 k.k. Każdy z nich naruszył określoną regułę postępowania, która miała zapobiec nastąpieniu skutków na drodze. Naruszenie przez obu oskarżonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym pozostawało w normalnym i normatywnym związku ze zdarzeniem.</p> <p>Przyczynienie się do wypadku R. M. nie może ekskulpować oskarżonych. Okoliczność ta natomiast nie mogła pozostawać bez wpływu na ocenę ich zachowania i została poczytana na korzyść oskarżonych - wzięta pod uwagę przy ocenie stopnia ich zawinienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. D. od popełnienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

zarzucanego mu czynu			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest niezasadny z przyczyn omówionych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku.			

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku zostały omówione w pkt. 3.1 i 3.2 niniejszego opracowania.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. i 3.	<p>O kosztach zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze na rzecz oskarżycieli posiłkowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., & 11 ust.2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z póź. zm.)</p>	
4. i 5.	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust.1 pkt. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. z 2013r. poz. 1247) i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu</p>	

	karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.)	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie, istnienie związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zachowaniem drogowym oskarżonego R. D. a zgonem pieszego R. M. i chorobą K. W. realnie zagrażającą jego życiu		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------